

IX Ka 725/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

13 marca 2014r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO A.Nowicka

Sędziowie SO: A.Walenta

L.Gutkowski (spr)

Protokolant: st. sekr. sąd. K.Kotarska

przy udziale Prok. Prok. Okr. B.Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014r. sprawy:

1. R. S. (1) i R. S. (2), oskarżonych z art.223§1 kk, art.224§2 kk i art.226§1 kk w zw. z art.11§2 kk,
2. M. S., oskarżonego z art.222§1 kk i art.226§1 kk w zw. z art.11§2 kk,

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora,

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14 listopada 2013r.

sygn. akt VIII K 845/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt 1 przyjmuje za podstawę skazania R. S. (1) i R. S. (2) przepisy art.223§1 kk, art.224§2 kk i art.226§1 kk w zw. z art.11§2 kk, a za podstawę wymiaru kary przepisy art.223§1 kk w zw. z art.11§3 kk i orzeczoną wobec nich karę pozbawienia wolności podnosi do 1 (jednego) ro-ku;

II. uchyla pkt 8 wyroku w części odnoszącej się do oskarżonych R. i R.S.;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i uznaje apelację co do oskarżonego M. S. za oczywiście bezza-sadną, a kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w części Doty-czącej tego oskarżonego obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza od oskarżonych R. S. (1) i R.S.na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwoty po 240,- (dwieście czterdzieści) zł tytułem opłaty za obie instancje i obciąża ich wydatkami poniesionymi w postępowaniu pierwszoinstancyjnym – po 63,30 (sześćdziesiąt trzy 30/100) zł i w postępowaniu odwoławczym – po 20,- (dwadzieścia) zł.

Sygn. akt IX Ka 725/13

UZASADNIENIE

R. S. (1) i R. S. (2) zostali oskarżeni o to, że w dniu 4 marca 2013 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu, dopuścili się czynnej napaści na funkcjonariuszy publicznych w osobach funkcjonariuszy policji D. Ł. i M. B., stosując wobec nich przemoc w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania i znieważając ich - **tj. o czyn z art. 223 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2kk**

M. S. został oskarżony o to, że w dniu 4 marca 2013 roku w C., znieważył funkcjonariusza publicznego w osobie funkcjonariusza policji D. Ł., a także naruszył nietykalność cielesną jego i funkcjonariusza policji M. B. podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych - **tj. o przestępstwo z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt VIII K 845/13, uznał:

- oskarżonych **R. S. (1)** i **R. S. (2)** za winnych zarzucanego im aktem oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, że wyczerpuje on znamiona występku z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to, w myśl art. 11 § 3 kk, na podstawie art. 224 § 2 kk, wymierzył im kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności, których wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił wobec każdego z nich na okres 3 lat próby oraz na podstawie art. 71 § 1 kk - kary po 30 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda

- oskarżonego **M. S.** za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, tj. występku z art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to, w myśl art. 11 § 3 kk, na podstawie art. 222 § 1 kk, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat, oddając go jednocześnie w tym czasie, na podstawie art. 73 § 1 kk, pod dozór kuratora sądowego oraz na podstawie art. 71 § 1 kk - karę 30 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda

Zasądził od oskarżonych kwoty po 240 złotych tytułem opłaty sądowej i obciążył ich wydatkami w kwocie po 63,30 złotych.

Wyrok ten zaskarżył **w całości na niekorzyść oskarżonych R. i R.S. oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego M. S. oskarżyciel publiczny**, podnosząc zarzuty:

1. Obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 223 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że oskarżeni R. i R.S. dopuścili się popełnienia występku kumulatywnie kwalifikowanego z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk, w sytuacji, gdy w świetle ustaleń faktycznych działali oni wspólnie i w porozumieniu ze sobą, a tym samym wyczerpali swoim zachowaniem również znamiona występku z art. 223 § 1 kk

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym uznaniu, że istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego M. S., pozwalająca na zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas, gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego tezie takiej przeczy

Powołując się powyższe, skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Podtrzymując na rozprawie apelacyjnej wniesiony środek odwoławczy, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonych R. i R.S. poprzez uzupełnienie podstawy skazania o przepis art. 223 § 1 kk i przyjęcie tego przepisu jako podstawy wymiaru kary 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się oczywiście bezzasadna w zakresie zarzutu błędnego ustalenia, że wobec oskarżonego M. S. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, uzasadniająca zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Na uwzględnienie zasługiwał natomiast postawiony przez prokuratora zarzut obrazy prawa materialnego.

Mając na uwadze, że skarżący nie złożył wniosku o uzasadnienie, sporządzając je – po myśli art. 457 § 2 kpk – sąd odwoławczy ograniczył się do przedstawienia, czym kierował się dokonując oceny zasadności zarzutu odnoszącego się do części rozstrzygnięcia dotyczącej oskarżonych R. i R.S..

Aprobując – tak, jak skarżący - poczynione co do przebiegu zdarzenia ustalenia faktyczne, zgodzić należało się również z nim, że zaskarżony wyrok, jako wydany w zakresie odnoszącym się do w/w oskarżonych z obrazą prawa materialnego w postaci art. 223 § 1 kk, wymagał zmiany. Wyrażony przez sąd I instancji pogląd, że dla bytu stypizowanego w w/w przepisie występku wymagane jest stwierdzenie łącznego udziału co najmniej trzech osób działających wspólnie i w porozumieniu ze sobą - który jak wynika z uzasadnienia stanowił wyłączną podstawę zmiany kwalifikacji prawnej czynu zaproponowanej w akcie oskarżenia – nie znajduje oparcia w przepisach. Współsprawstwo konieczne 3 osób, na które powołuje się sąd meriti w uzasadnieniu swojego wyroku było niezbędnym warunkiem odpowiedzialności do czasu zmiany znamion omawianego występkę, co nastąpiło w wyniku ustawy z dnia 26 listopada 2010r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz ustawy o Policji (Dz. U. z 21 grudnia 2010r.), która w art.1 pkt 5 zmieniła brzmienie art.223§1 kk nadając mu brzmienie „kto, działając wspólnie z w porozumieniu z inną osobą (...)” w miejsce dotychczasowego brzmienia: „kto, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami (...)”. Ta zmiana kodeksu karnego weszła w życie z dniem 22 marca 2011r., a więc obowiązywała już w momencie popełnienia czynu zarzucanego oskarżonym S.. W obowiązującym stanie prawnym do przypisania sprawcom odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa z art. 223 § 1 kk wystarczające jest więc stwierdzenie współdziałania ze sobą przynajmniej dwóch osób. Skoro zatem z poczynionych ustaleń wynikało, że R. i R.S.wspólnie zaatakowali policjantów, próbując zmusić ich do zaniechania czynności przeciwko M. S., zarówno opis czynu, jak i jego kwalifikację prawną, zaproponowane w akcie oskarżenia, uznać należało za trafne.

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy dokonał korekty zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie podstawy skazania oskarżonych R. i R.S.o art. 223 § 1 kk i po przyjęciu – zgodnie z regułą wyrażoną w art. 11 § 3 kk – za podstawę wymiaru kary tego przepisu, jako przewidującego najsurowszą sankcję, wymierzył mu – zgodnie ze zmodyfikowanym przez prokuratora na rozprawie apelacyjnej wnioskiem – karę 1 pozbawienia wolności.

W ocenie sądu odwoławczego kara ta, w najniższej dopuszczalnej przez prawo wysokości, adekwatna jest do trafnie ocenionego przez sąd I instancji zawinienia oskarżonych oraz stopnia społecznej szkodliwości ich czynu. Jako należycie odzwierciedlająca wszystkie okoliczności zdarzenia oraz okoliczności łagodzące związane z osobami oskarżonych właściwie zabezpieczy realizację wszystkich celów postępowania. Perspektywa możliwości zarządzenia jej wykonania, w połączeniu z realną dolegliwością wynikającą z konieczności uiszczenia ukształtowanej zgodnie z regułami określonymi w art. 53 kk grzywny orzeczonej na podstawie art. 71 kk, wystarczająca będzie do zapobieżenia popełnieniu przez nich przestępstwa w przyszłości.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu. Wobec uznania za bezzasadny w stopniu oczywistym drugiego zarzutu apelacji, zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie utrzymany został w mocy.

Z związku ze zmianą wyroku w odniesieniu do oskarżonych R. i R.S.uchylone zostało zawarte w pkt 8 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o kosztach w części do nich się odnoszącej. Na podstawie art. 635 kpk, art. 633 kpk i art. 627 kpk, art. 10 i art. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.) sąd odwoławczy zasądził od każdego z nich na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 240 zł tytułem opłaty sądowej za obie instancje oraz obciążył ich wydatkami postępowania poniesionymi w sprawie (za postępowanie pierwszoinstancyjne każdego z nich kwotą 63,30 zł oraz za postępowanie odwoławcze - kwotami po 20 zł).

Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w pozostałym zakresie – tj. w części, w jakiej apelacja oskarżyciela publicznego nie została uwzględniona – po myśli art. 636 kpk obciążono Skarb Państwa.